

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **JUDr. Ing. A. D.**, bytom v K., proti odporkyni **Slovenskej komore exekútorov**, so sídlom v Bratislave, Šustekova 49, v konaní o návrhu proti nečinnosti orgánu verejnej správy, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh **z a m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Návrhom zo dňa 13.10.2010, podaným na Najvyššom súde Slovenskej republiky dňa 18.10.2010, sa navrhovateľ domáhal, aby súd uložil odporkyni povinnosť umožniť mu vykonať odbornú skúšku exekútora do troch mesiacov od právoplatnosti tohto uznesenia a zároveň aby jej uložil nahradiť navrhovateľovi trovy konania do troch dní od právoplatnosti uznesenia. V návrhu uviedol, že dňa 16.6.2009 písomne požiadal odporkyňu o možnosť vykonania odbornej skúšky, ktorá je jednou z podmienok pre vymenovanie za súdneho exekútora v súlade s ustanovením § 10 ods. 1 písm. e/ zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, pričom k žiadosti priložil všetky potrebné doklady. Poukázal na to, že právnické vzdelanie druhého stupňa ukončil vykonaním štátnej skúšky a bol mu pridelený titul magister práv a od 1.7.2002 až do súčasnosti je zamestnancom Exekútorského úradu JUDr. Mgr. A. D. v pozícii vedúceho kancelárie a od neuvedeného dátumu v pozícii exekútorského koncipienta. Uviedol, že dňa 5.10.2009 obdržal oznámenie odporkyne so zamietavou odpoveďou jeho žiadosti s odôvodnením, že jeho žiadosti nie je možné vyhovieť z dôvodu nesplnenia zákonnej podmienky podľa ustanovenia § 10 ods. 1 písm. d/

Exekučného poriadku v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 Exekučného poriadku ku dňu posúdenia žiadosti navrhovateľa, z ktorých jednoznačne vyplýva, že za spôsobilú exekučnú prax ďalšieho zamestnanca exekútora je potrebné považovať prax vykonanú a počítanú od skončenia vysokoškolského vzdelania v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy alebo uznania dokladu o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa v zahraničí do dátumu vykonania odbornej skúšky. Navrhovateľ konštatoval, že uvedené závery odporkyňa potvrdila aj vo svojom stanovisku zo dňa 13.4.2010. Ďalej uviedol, že dňa 21.4.2010 opätovne požiadal o pripustenie k vykonaniu odbornej skúšky, poukazujúc na výkladové nejasnosti a problémy v spojitosti s ustanovením § 238 ods. 5 Exekučného poriadku a zároveň poukazujúc na porušenie zásady zákazu diskriminácie, nakoľko má vedomosť, že odporkyňa umožnila vykonanie odbornej skúšky osobám, u ktorých boli dané rovnaké skutkové okolnosti ako na strane navrhovateľa, na ktorú žiadosť odporkyňa reagovala tak, že naďalej trvá na svojom stanovisku a považuje ho za nemenné a konečné. Navrhovateľ poukazujúc na ustanovenia § 10 ods. 1 písm. a/ až d/, ods. 2 a § 238 ods. 5 Exekučného poriadku a na článok 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyjadril názor, že neobstojí tvrdenie odporkyne o nesplnení podmienok pre vykonanie odbornej skúšky exekútora v súlade s ustanovením § 10 Exekučného poriadku a mal za to, že jediným legálnym prostriedkom nápravy je domáhanie sa ochrany postupom podľa § 250t a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), nakoľko zo strany odporkyne prišlo k porušeniu povinnosti ustanovenej v § 10a Exekučného poriadku.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k návrhu žiadala, aby ho súd v celosti zamietol. Zastávala stanovisko, že právna kvalifikácia navrhovateľom podaného návrhu ako „Žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t a nasl. OSP“ v danom prípade právne ani skutkovo neobstojí z dôvodu, že v procese opakovanej žiadosti navrhovateľa o vykonanie odbornej skúšky exekútora odporkyňa riadne a včas konala v zmysle Exekučného poriadku a zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Namietala, že jej konanie v danej veci nie je možné kvalifikovať ako „nečinnosť orgánu verejnej správy“. Navrhla preto zamietnutie návrhu ako nedôvodného a neprípustného. Ku skutočnostiam, uvádzaným navrhovateľom v návrhu, uviedla, že sa v celosti pridržiava svojich písomných vyjadrení, trvá na ich včasnom, správnom, vecnom a právnom posúdení. K vecnej stránke návrhu konštatovala, že navrhovateľ ukončil vysokoškolské štúdium druhého stupňa v odbore právo dňa 4.6.2009 a do zoznamu exekútorských koncipientov na Slovenskej komore exekútorov bol zapísaný počnúc dňom 7.10.2009. Poukázala na to, že za spôsobilú exekučnú prax ďalšieho zamestnanca exekútora je potrebné považovať prax vykonávanú a počítanú od skončenia vysokoškolského

vzdelania druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy, resp. zákon jednoznačne definuje, že exekučnou praxou sa rozumie prax u exekútora v pracovnom zaradení exekútorského koncipienta a ďalšieho zamestnanca za podmienky, že počas nej splňal podmienky uvedené v ustanovení § 10 ods. 2 Exekučného poriadku. Podľa názoru odporkyne je nespochybniteľné, že výkon exekučnej praxe sa môže navrhovateľovi započítať pre účely pripustenia k výkonu odbornej skúšky podľa Exekučného poriadku až dňom 4.6.2009 t.j. dňom ukončenia vysokoškolského štúdia druhého stupňa v odbore právo resp. počnúc dňom 7.10.2009, kedy bol navrhovateľ v Slovenskej komore exekútorov zapísaný do zoznamu exekútorských koncipientov. Mala za to, že vyššie uvedenými skutočnosťami je relevantne preukázané, že navrhovateľ podal na súd predmetný návrh predčasne, nedôvodne a neoprávnene. Napokon namietala, že poukaz navrhovateľa na ustanovenie § 238 ods. 5 Exekučného poriadku sa na navrhovateľa nevzťahuje, pretože toto ustanovenie sa vzťahuje výlučne na exekútorov, ktorí boli už v minulosti menovaní ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky za exekútora, nie však na súčasných exekútorských koncipientov resp. žiadateľov o vykonanie odbornej skúšky exekútora, ktorí ešte okrem iného nespĺnili zákonom stanovenú minimálnu trojročnú exekučnú prax, absolvovanú po získaní vysokoškolského vzdelania druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy Slovenskej republiky. Vychádzajúc z uvedeného odporkyňa zastávala názor, že právne posúdenie, podané navrhovateľom v danej právnej veci, je v celosti právne irelevantné a s danou vecou nesúvisiace. Odporkyňa si zároveň uplatnila trovy právneho zastúpenia, ktorých výšku mieni vyčísliť na základe výzvy súdu do troch dní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. b) OSP sa oboznámil s návrhom navrhovateľa, vyjadrením odporkyne ako aj s administratívnym spisom odporkyne a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa je nedôvodný. Podľa § 250t ods. 4 OSP rozhodol o návrhu uznesením bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa ods. 3 orgán verejnej správy, proti ktorému návrh smeruje, je povinný bezodkladne po doručení návrhu predložiť súdu vyjadrenie k návrhu

a príslušný spis. K rozhodnutiu o návrhu si súd môže vyžiadať stanovisko nadriadeného správneho orgánu.

Podľa ods. 4 súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrh orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Cieľom procesnej úpravy zakotvenej v štvrtej hlave piatej časti OSP "Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy" je poskytnúť fyzickým a právnickým osobám účinnú súdnu ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy. Z ustanovenia § 250t ods. 1 OSP vyplýva, že konanie sa začína na návrh, v ktorom fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný. Navrhovateľ sa svojim návrhom domáha teda preskúmania zákonnosti postupu orgánu verejnej správy v jeho právnej veci.

Pod postupom správneho orgánu treba rozumieť aj nečinnosť správneho orgánu (§ 244 ods. 3 OSP), ktorou správny orgán realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi. Činnosť predstavuje aktívny postup podľa procesných a hmotnoprávných predpisov, ktoré správny orgán oprávňujú a súčasne zaväzujú na úkony v priebehu konania. Za nečinnosť treba považovať pasivitu správneho orgánu vo veciach, v ktorých bolo začaté konanie, hoci niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán vo veci konal a rozhodol. Pritom nie je rozhodujúce, či ide o správne konanie začaté na základe návrhu účastníka (uplatnenie dispozičnej zásady), alebo konanie začaté z podnetu správneho orgánu (uplatnenie zásady oficiality). Táto nečinnosť sa prejavuje najmä tým, že správny orgán nekoná vo veci vôbec, resp. iba s neodôvodnenými priet'ahmi (ide o nevykonávanie zákonom predpísaných úkonov), správny orgán tvrdí, že nemá právomoc na vydanie rozhodnutia a vec namiesto rozhodnutím vybaví listom alebo informáciou, resp. zastaví konanie. Nečinnosť sa môže prejavovať aj v opomenutí správneho orgánu vykonať zákonom predpísané úkony (napr. účastníka upovedomiť o začatí konania, dať mu možnosť pred vydaním rozhodnutia vyjadriť sa k podkladom na jeho vydanie a pod.).

Správny súd na základe návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáha preskúmania nečinnosti orgánu verejnej správy preskúmava zákonnosť postupu

správneho orgánu, t.j. skúma, či jeho činnosť, ktorou realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi, je alebo nie je v súlade s týmito zákonmi. Pri preskúmaní zákonnosti činnosti správneho orgánu súd skúma, či správny orgán vykonal zákonom predpísané úkony, alebo ich opomenul, resp. odmietol vykonať, prípadne či nevykonal chybný úkon. Nečinnosť správneho orgánu sa môže prejavovať v priebehu celého správneho konania, resp. v jeho jednotlivých štádiách, pričom ide o tieto štádiá: postup správneho orgánu po začatí správneho konania (zaobstarávanie podkladov na vydanie rozhodnutia, dokazovanie, hodnotenie výsledkov dokazovania, vydanie rozhodnutia, jeho písomné vyhotovenie a doručenie); postup pri preskúmaní rozhodnutí (odvolacie konanie, konanie o rozklade, obnova konania, preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, konanie o proteste prokurátora); výkon rozhodnutia (úkony pri zabezpečovaní nútených plnení uložených správnymi rozhodnutiami). Keďže aj konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy je ovládané dispozičnou zásadou, správny súd preskúma zákonnosť postupu správneho orgánu iba z hľadiska námietok uplatnených v návrhu. Predpokladom úspešnosti takéhoto návrhu je, aby vykonanie úkonov v správnom konaní, ktorých sa dožaduje navrhovateľ, určili príslušné procesné, ale aj hmotnoprávne normy.

Vyššie uvedené predpoklady však v prejednávanom prípade splnené neboli. Navrhovateľ sa v návrhu domáhal, aby súd uložil odporkyňi povinnosť umožniť mu vykonať odbornú skúšku exekútora.

Podľa § 10a Exekučného poriadku komora umožní vykonať odbornú skúšku do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti každému, kto spĺňa podmienky ustanovené v § 10 ods. 1 písm. a) až d).

Podľa § 10 ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku za exekútora možno vymenovať občana,

- a) ktorý je spôsobilý na právne úkony v plnom rozsahu,
- b) ktorý získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike alebo má uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou,
- c) ktorý je bezúhonný,
- d) ktorý aspoň tri roky vykonával exekučnú prax alebo súdnu prax súvisiacu s výkonom rozhodnutia.

Z citovaných ustanovení je zrejmé, že odporkyňa je povinná umožniť vykonať odbornú skúšku, len ak žiadateľ spĺňa zákonné podmienky ustanovené

v § 10 ods. 1 písm. a) až d) Exekučného poriadku, posúdenie splnenia ktorých patrí do výlučnej kompetencie odporkyne.

Nepatrí preto do právomoci súdu, aby odporkyni uložil povinnosť umožniť žiadateľovi vykonať odbornú skúšku exekútora, ako sa to v predmetnom návrhu domáha navrhovateľ, pretože tým by neprípustným spôsobom zasahoval do činnosti odporkyne, ktorou realizuje svoju právomoc, vymedzenú osobitným zákonom, ktorým je Exekučný poriadok.

V prejednávanom prípade nebola preukázaná nečinnosť na strane odporkyne, naopak odporkyňa reagovala na všetky podania a žiadosti navrhovateľa v jeho veci, riadne a včas konala v zmysle Exekučného poriadku, a nemožno konštatovať, že by pri vybavovaní veci bola pasívna a že jej postup v konaní bol v rozpore s uvedeným zákonom.

Neumožnenie vykonať odbornú skúšku exekútora nemôže v žiadnom prípade predstavovať nečinnosť orgánu verejnej správy.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil návrh navrhovateľa ako neprípustný a nedôvodný, a preto ho podľa § 250t ods. 4 OSP zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle § 250t ods. 5 OSP, keď ich náhradu neúspešnému navrhovateľovi nepriznal. V konaní úspešná odporkyňa právo na náhradu trov konania nemá zo zákona.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 25. februára 2011

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth